

Paardenraces in Yorkshire

Eten ze eigenlijk wel, die jockeys? vragen we aan Jane, de verkoopster van het programma. Ze gniffelt en maakt een snelle, rokende beweging. 'And a lot of energy drinks,' voegt ze eraan toe. We kijken samen met haar een jockey na; met zijn vederlichte pasjes en een lengte net boven de anderhalve meter, haalt hij de 45 kilo niet. Maar het gaat hier bij de paardenraces natuurlijk vooral om de paarden. Raspaarden wel te verstaan, de meeste Arabisch met dreigende namen zoals: 'Fire Eyes of Feel the Heat of Lady Kildare.' We bevinden ons in Thirsk, een schilderachtig stadje ten noorden van York. Al sinds 1855 bestaat deze baan, die Frederik Bell voor zijn eigen plezier liet bouwen. Deze paardenrenbaan, die plaats biedt aan meer dan vijfduizend bezoekers, is één van de negen paardenrenbanen van Yorkshire. Persoonlijk zijn we niet zo van die gokkers. De combinatie van een Calvinistische achtergrond, gemengd met een dosis onbekendheid, hield ons tot dusver van de goktafel. Echter, met Ascot-achtige beelden in gedachten, raakten we nieuwsgierig naar dit fenomeen. Ook in Thirsk is de dresscode (jasje/dasje) van toepassing en zijn de dames fraai gekleed; inclusief hoeden of vederbosjes in het haar geprikt en met hoog gehakte voeten. Ten minste degenen die 'eerste klas' kaartjes hebben gekocht. De kaartjes die toegang geven tot de *Premier Enclosure*, het walhalla van de paardenrennen. Wij hadden tevergeefs onze kledingkast doorgespit om vervolgens bij een *charity shop* nog de vereiste stropdas te bemachtigen. Jane legt ons uit wat we moeten doen. Gokken natuurlijk, maar dan wel op een kanshebber. Zuinigjes kijken we haar aan. 'Look,' zegt ze, en wijst in het programma op het aantal sterren dat bij een bepaald paard staat op grond van eerder behaalde resultaten. We kunnen ons geld kwijt bij een van de vele bookmakers, of bij *The Bettingshop* of bij een *Tote*. De laatste twee retourneren de inleg als een paard wordt teruggetrokken en besteden het geld ook aan het onderhoud van de racebaan. Bij deze twee kan men geavanceerd gokken. Jane monstert ons en concludeert dat dat wellicht iets voor een volgende keer is. We knikken opgelucht. Ze verwijst ons naar de Parade-ring iets verderop, waar de paarden twintig minuten voor aanvang van een race worden getoond. Om van dichtbij deze raspaarden te zien, is alleen al de moeite waard. Deze gespierde troetelpaarden, met hun hoge, ranke benen glimmen in het zonlicht. De meeste met kunstige figuren geschoren op hun flanken. Ze paraderen met vuur in de ogen. De paarden lopen aan de lijn van de verzorgers (geen jockey te bekennen) die ze nauwelijks gedogen. Het zijn allemaal kanshebbers naar ons idee. We spoeden ons naar de tribune. Tot onze verrassing vinden we een plaats recht tegenover de finish. De snelheid, de onverschrokkenheid en souplesse waarmee de paarden komen aanstormen is letterlijk adembenemend. De jockeys zijn niet meer dan lastige kruimeltjes op hun rug, de knieën richting kin gedrukt. De eerste race eindigt in

een fotofinish. Het duizendenkoppig publiek joelt alsof het een voetbalwedstrijd is. Na de race lopen we naar de plaats waar de drie winnende paarden worden ontzadeld en met water overgoten. Ze stomen nog na. Ook nu staat het paard centraal en verdwijnt de jockey schielijk in een gebouwtje. De paarden daarentegen worden uitgebreid geshowd. We hebben het er maar druk mee, want de volgende race kondigt zich alweer aan. Nu doen er ook vrouwelijke jockey's mee. Iets breder in de heupjes, maar het blijft kruimelwerk. Na de parade is het weer tijd voor de volgende race, die binnen een paar tellen weer over is. We hebben nauwelijks de gelegenheid om te gokken. Na zeven races besluiten we al onze ervaring in te zetten tijdens de laatste race. Tot dusver hebben we één keer goed gegokt en zes keer mis. We prijzen onze Calvinistische inborst. Ook dat we na de vijfde race niet per ongeluk onze hand opstaken tijdens de veiling van het winnende paard dat voor £8500 werd verkocht. Maar voor de achtste race gaan we los. We gooien er twintig pond tegenaan met verschillende redenen. De één omdat het paard een vrouwelijke jockey (Gemma Tutty) heeft, de ander omdat het betreffende paard (Art Form) het hoogste aantal sterren (5) heeft. We hebben onze inzet gedaan bij één van de bookmakers. Op het scherm kunnen we de koers volgen die wisselt naar gelang er ingezet wordt op een bepaald paard. Hoe hoger de inzet, des te lager de koers. Onze keuze Gemma Tutty/Art Form is populair. We haasten ons om een plek bij de finish te bemachtigen. Reikhalzend turen naar de stipjes in de verte die binnen een nanoseconde dichterbij komen en transformeren tot racepaarden. Ook wij vallen uit onze rol en uiten opzweepende kreten. Helaas, Gemma en Art Form moeten hun meerdere erkennen in Mecca's Team, een paard met vier sterren bereden door een man, David Simmonson. Toch zonde, mompelen we om meerdere redenen als we

teruglopen en Jane passeren. Of zij eigenlijk paard rijdt, vragen we haar. Ze grijnst, maakt een etende beweging voordat ze antwoordt: *'Poor horse, it would collapse.'*

**Thirsk Racecourse,
Station Road
Thirsk, North Yorkshire
Tel. 0184 522 276**

www.thirskracecourse.net

Gemma Tutty met Art Form

